

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא													
אין אדם נכנס לעזרה לעבודה אפילו טהור, עד שיטבול.													ל
חמש טבילות ועשרה קדושים טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש על בית הפרוה, חוץ מזו בלבד.													ל
פרסו סדין של ברוץ בינו לבין העם													ל
טבילה זו למה?	שאלו את בן זומא:												ג
ומה המשנה מקודש לקודש, וממקום שענוש כרת למקום שענוש כרת - טעון טבילה, המשנה מחול לקודש וממקום שאין ענוש כרת למקום שענוש כרת - אינו דין שטעון טבילה?	אמר להם: [בן זומא]												ל
סרך טבילה היא זו, כדי שיזכור טומאה ישנה שבידו ויפרוש.	רבי יהודה:												ל
במאי קא מיפלגי?													ל
באחולי עבודה קא מיפלגי													ל:
מחיל עבודה	לבן זומא:												ל:
לא מחיל עבודה.	לרבי יהודה:												ל:
ולבן זומא מי מחיל?													ל:
כהן גדול שלא טבל ולא קידש בין בגד לבגד ובין עבודה לעבודה - עבודתו כשרה. אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט, שלא קידש ידיו ורגליו שחרית ועבד עבודה - עבודתו פסולה.	והתניא:												ל:
אלא למיקם בעשה קא מיפלגי													ל:
קאי בעשה	לבן זומא:												ל:
לא קאי בעשה.	לרבי יהודה:												ל:
ומי אית ליה לרבי יהודה האי סברא?													ל:
מצורע טובל ועומד בשער ניקנור	והתניא: [רבנן]												ל:
אינו צריך טבילה, שכבר טבל מבערב.	רבי יהודה:												ל:
ההוא כדתני טעמא: שכבר טבל מבערב.													ל:
ודקארי לה מאי קארי לה?													ל:
משום דקא בעי למרמא אחריתי עליה:													ל:
לשכת המצורעין ששם מצורעין טובלין.	[תניא - רבנן:]												ל:
לא מצורעין בלבד אמר, אלא כל אדם.	רבי יהודה:												ל:
לא קשיא הא דטביל, הא דלא טביל.													ל:
אי דלא טביל - הערב שמש בעי													ל:
אלא, אידי ואידי דטביל, הא דאסח דעתיה, הא דלא אסח דעתיה.													ל:
אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי בעי													ל:
הסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי.	דאמר רבי דוסתאי בר מתון אמר רבי יוחנן:												ל:
אלא, אידי ואידי דלא אסח דעתיה, ולא קשיא הא - דטביל על דעת ביאת מקדש, הא - דלא טביל על דעת ביאת מקדש.													ל:
לא מצורעין אמרו אלא כל אדם.	ואי בעית אימא, תני:												ל:
רבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי - מצורע אין צריך טבילה, לדידכו - אודו לי איזי מיהת דלא מצורעין בלבד אמרו, אלא כל אדם.	רבינא:												ל:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
ורבנן													ל:
מצורע דייש בטומאה, כל אדם לא דיישי בטומאה.	[רבנן]												ל:
נימא רבנן דפליגי עליה דרבי יהודה כבן זומא סבירא להו, והאי דקתני מצורע להודיעך כחו דרבי יהודה. או דילמא: שאני מצורע דייש בטומאה.	אביי לרב יוסף:												ל:
שאני מצורע דייש בטומאה.	אמר ליה: [רב יוסף]												ל:
טבילה זו חוצץ או אינו חוצץ?	אביי לרב יוסף:												ל:
כל דתקון רבנן - כעין דאורייתא תקון.	אמר ליה: [רב יוסף]												לא:
ביאה במקצת שמה ביאה או לא?	אביי לרב יוסף:												לא:
בהונות יוכיחו, שהן ביאה במקצת ומצורע טובל ועומד בשער ניקנור.	אמר ליה: [רב יוסף]												לא:
מהו שיעשה סכין ארוכה וישחוט?	תניא:												לא:
תיבעי לבן זומא, תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה.	איבעיא להו:												לא:
תיבעי לבן זומא - עד כאן לא מחייב בן זומא אלא לגואי, אבל לבראי - לא. או דילמא אתי לאימשוכי?													לא:
תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה - עד כאן לא קאמרי רבנן התם - דלא קא עביד עבודה, אבל הכא דקא עביד עבודה - לא. או דילמא לא שנא?													לא:
תיקו.													לא:
חמש טבילות ועשרה קידושין טובל													לא:
חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש בבית הפרוה, חוץ מראשונה שהיתה בחול על גבי שער המים, ובצד לשכתו היתה.	תנו רבנן:												לא:
שמע מיניה עין עיטם גבוה מקרקע עזרה עשרים ושלוש אמות.	אביי:												לא:
כל הפתחים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורחבן עשר אמות, חוץ משל אולם.	דתנן:												לא:
(ויקרא טו) ורחץ בשרו במים - במי מקוה, כל בשרו - מים שכל גופו עולה בהן. וכמה הן - אמה על אמה ברום שלש אמות. ושיערו חכמים מי מקוה ארבעים סאה.	ותניא:												לא:
והא איכא אמה תקרה ואמה מעזיבה													לא:
שערים דבית המקדש, כיון דשישא נינהו - במשהו עבדי להו.													לא:
והא איכא האיך משהן													לא:
כיון דלא הואי אמתא - לא חשיב לה.													לא:
פרסו סדין של בוץ וכו'													לא:
מאי שנא של בוץ?													לא:
כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.	כדאמר רב כהנא:												לא:
הכא נמי: שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.													לא:
פשט, ירד, וטבל, עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי זהב ולבש וקידש ידיו ורגליו.													לא:
הביאו לו את התמיד, קרצו, ומירק אחר חשיטה על ידו. קבל את הדם וזרקו.													לא:
נכנס להקטיר קטורת של שחר, ולהיטיב את הנרות, ולהקריב את הראש ואת האברים והחביתין, ואת היין.													לא:
קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאברים, של בין הערבים בין איברים לנסכים.													לא:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם היה כהן גדול זקן או איסטניס - מחמין לו חמין ומטילין לתוך הצונן, כדי שתפיג צינתן.												■
הא דלא כרבי מאיר. דאי רבי מאיר, כיון דאמר:	אמרוהו רבנן קמיה דרב פפא:											◇
תרי קידושי אלבישה עביד להו	[רבי מאיר]											◇
הכא נמי ליעביד תרי קידושי אלבישה.												◇
בין לרבנן בין לרבי מאיר חד אפשיטה דבגדי קודש, וחד אלבישה. והכא בהא קא מיפלגי:	אמר להו רב פפא:											◇
(ויקרא טז) ופשט ורחץ (ורחץ) ולבש, רבי מאיר סבר: מקיש פשיטה ללבישה, מה לבישה - לובש ואחר כך מקדש, אף פשיטה - פושט ואחר כך מקדש.	[רבי מאיר]											◇
מקיש פשיטה ללבישה: מה לבישה - כשהוא לבוש מקדש, אף פשיטה - כשהוא לבוש מקדש. אמרו ליה רבנן לרב פפא: ומי מצית אמרת - הכי?	רבנן סברי:											◇
פרסו סדין של בוך בינו לבין העם, פשט וירד וטבל, עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי זהב ולבש, וקידש ידיו ורגליו.	והתניא: [רבנן]											◇
פשט וקידש ידיו ורגליו, וירד וטבל עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי זהב ולבש, וקידש ידיו ורגליו.	רבי מאיר:											◇
אי תניא - תניא.	אמר להו: [רב פפא]											◇
בשלמא לרבי מאיר - היינו דמשכחת לה עשרה קידושין. אלא לרבנן, תשעה הון												◇
קידושא בתרא - כי פשיט בגדי קדש ולביש בגדי חול עביד ליה התם.	אמרי לך רבנן:											◇
(ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד, למה הוא בא? אינו בא אלא להוציא את הכף ואת המחתה וכל הפרשה כולה נאמרה על הסדר, חוץ מפסוק זה.	תנו רבנן:											◇
מאי טעמא?												^
גמירי, חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, ואי כסדרן - לא משכחת להו אלא שלש טבילות וששה קידושין.	רב חסדא:											◇
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד ורחץ בשרו במים במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא ועשה, הא למדת: שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה.	תניא, אמר רבי יהודה:											◇
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - שנאמר (ויקרא טז) כנתת בד קדש ילבש ומכנסו בד יהיו על בשרו ובאבנטו בד יחגר ובמצנפתו בד יצנף בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה - טעון טבילה, ואומר בגדי קדש הם - הוקשו כל הבגדים כולן זה לזה.	רבי:											◇
וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחאתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב. ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.												◇
קל וחומר, ומה במקום שאין טעון טבילה - טעון קידוש, מקום שטעון טבילה - אינו דין שטעון קידוש? אי מה להלן קידוש אחד אף כאן קידוש אחד תלמוד לומר (ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש. מה תלמוד לומר אשר לבש? כלום אדם פושט אלא מה שלבש אלא, להקיש פשיטה ללבישה: מה לבישה טעון קידוש - אף פשיטה טעון קידוש.	רבי אלעזר ברבי שמעון											◇
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ורחץ את בשרו במים במקום קדוש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה	רבי יהודה:											◇
אשכחן מבגדי לבן לבגדי זהב, מבגדי זהב לבגדי לבן מנין?												◇
קל וחומר, ומה בגדי זהב שאין כהן נכנס בהן לפני ולפנים - טעון טבילה, בגדי לבן שנכנס בהן לפני ולפנים - אינו דין שטעון טבילה?	תנא דבי רבי ישמעאל:											◇
איכא למפרך: מה לבגדי זהב - שכן כפרתן מרובה.												◇
אלא, נפקא ליה מדרבי.												◇
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר כנתת בד קדש ילבש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה שטעון טבילה.	אמר רבי:											◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
אשכחן מבגדי זהב לבגדי לבן, מבגדי לבן לבגדי זהב מנין?									?			
קל וחומר, מה בגדי לבן שאין כפרתן מרובה - טעונין טבילה, בגדי זהב שכפרתן מרובה - אינו דין שטעונין טבילה?	תנא דבי רבי ישמעאל:								!			◊
איכא למפרך: מה לבגדי לבן - שכן נכנס בהן לפני ולפנים.									?			◊
ואומר בגדי קדש הם ורחץ את בשרו במים ולבשם.	היינו דקתני:								!			◊
וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב. ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.												◊ <
האי בטבילה כתיב									?			
אם אינו ענין לטבילה, דנפקא ליה מבגדי קדש הם - תנהו ענין לקידוש.									!			◊
וליתכביה רחמנא בלשון קידוש									?			
הא קא משמע לן דטבילה כקידוש, מה קידוש - במקום קדוש, אף טבילה - במקום קדוש.									!			◊
ורבי יהודה, קידוש מנא ליה?									?			
נפקא ליה מדרבי אלעזר ברבי שמעון.	[רבי יהודה]								!			◊
הא דרבי מפקא מדרבי מאיר ומפקא מדרבנן. מפקא מדרבנן - דאילו רבנן אמרי כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר כשהוא פושט מקדש. ומפקא מדרבי מאיר, דאילו רבי מאיר אמר: הך קידוש בתרא - כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר - כשהוא פושט מקדש.	רב חסדא:											◊
הכל מודין בקידוש שני שלובש ואחר כך מקדש, מאי טעמא - דאמר קרא (שמות ל) או בגשתם אל המזבח, מי שאינו מחוסר אלא גישה, יצא זה שמחוסר לבישה וגישה.	רב אחא בר יעקב:											◊
לא רב חסדא אית ליה דרב אחא, ולא רב אחא אית ליה דרב חסדא. דאם כן לרבי הווי ליה חמיסר קידושין.	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											◊
הביאו לו את התמיד קרצו וכו'.												◊ <
מאי קרצו?												^
לישנא דקטלא הוא.	עולא:								!			◊
מאי קרא - (ירמיהו מו) עגלה יפהפיה מצרים קרץ מצפון בא בא.	רב נחמן בר יצחק:											◊
מאי משמע?									^			
מלכא יאי הוה מצרים, עממין קטולין מצפונא ייתון עלה.	כדמתרגם רב יוסף:								!			
קרצו בכמה?												^
ברוב שנים.	עולא:											◊
ברוב שנים.	וכן אמר רבי יוחנן:											◊
ואף ריש לקיש סבר ברוב שנים.												◊
וכי מאחר ששנינו: רובו של אחד כמוהו, למה שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה?	דאמר ריש לקיש:											◊
הביאו לו את התמיד, קרצו ומירק אחר שחיטה על ידו, וקיבל את הדם וזרקו.	לפי ששנינו:											◊
יכול לא מירק יהא פסול.												
יכול לא מירק יהא פסול? אם כן הווי ליה עבודה באחר									?			
כל עבודות יום הכפורים אינן כשרות אלא בן	ותניא:											
יכול יהא פסול מדרבנן, לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה	הכי קאמר: [ריש לקיש]											◊
וכי מאחר דאפילו פסולא מדרבנן ליכא, למה לי למרק?									?			

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצוה למרק.												◊ !
אביי מסדר מערכה משמיה דגמרא, ואליבא דאבא שאול:												◊ ■
מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת												◊ ■
מערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירי עצים												◊ ■
וסידור שני גזירי עצים קודם לדישון מזבח הפנימי												◊ ■
ודישון מזבח הפנימי קודם להטבת חמש נרות												◊ ■
והטבת חמש נרות קודם לדם התמיד												◊ ■
ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות												◊ ■
והטבת שתי נרות קודם לקטורת												◊ ■
וקטורת קודם לאברים												◊ ■
ואברים למנחה												◊ ■
ומנחה לחביתין												◊ ■
וחביתין לנסכין												◊ ■
ונסכין למוספין												◊ ■
ומוספין לבזיכין												◊ ■
ובזיכין לתמיד של בין הערבים, שנאמר (ויקרא ו) והקטיר עליה חלבי השלמים - עליה השלם כל הקרבנות כולן.												◊ ■
מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת	אמר מר:											◊ ■ <
מנא לן?												◊ ^
(ויקרא ו) היא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה - זו מערכה גדולה ואש המזבח תוקד בו - זו מערכה שניה של קטורת.	דתניא:											◊ ■ !
ואיפוך אנא												◊ ‡
מסתברא, מערכה גדולה עדיפא - שכן כפרתה מרובה.												◊ !
אדרבה, מערכה שניה עדיפא, שכן מכניסין ממנה לפנים												◊ ‡
אפילו הכי, כפרתה מרובה עדיפא.												◊ !
ואיבעית אימא: אי לא משכח עצים למערכה שניה מי לא מעייל ממערכה גדולה?												◊ !
מערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירי עצים												◊ ■ <
מנא לן?												◊ ^
דכתיב (ויקרא ו) ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר עליה - ולא על חברתה, מכלל דאיתא לחברתה.												◊ !
והאי עליה מיבעי ליה לגופיה												◊ ‡
תרי עליה כתיבי.												◊ !
סידור שני גזירי עצים קודם לדישון מזבח הפנימי												◊ ■ <
אף על גב דהכא כתיב בבקר בבקר והכא כתיב בבקר בבקר - אפילו הכי מכשיר עדיף.												◊ ■
מכשיר מאי ניהו - שני גזירי עצים, והא אמרת שני גזירי עצים למערכה גדולה אזל?												◊ ‡
שום עצים.	רבי ירמיה:											◊ !

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הואיל והתחיל במערכה - גומר.	רבינא:											◊
אי לא משכח עצים למערכה שניה - מי לא מעייל ממערכה גדולה?	רב אשי:											◊
ודישון מזבח הפנימי קודם להטבת חמש נרות												◊
מאי טעמא?												^
גמרא גמירנא, סברא לא ידענא.	אביי:											◊
כריש לקיש.	רבא:											◊
אין מעבירין על המצות וכי עייל להיכל - במזבח פגע ברישא.	דאמר ריש לקיש:											◊
שלחן בצפון, משוך מן הכותל שתי אמות ומחצה, ומנורה בדרום משוכה מן הכותל שתי אמות ומחצה, מזבח ממוצע ועומד באמצע ומשוך כלפי חוץ קימעא.	דתניא:											◊
ונוקמיה להדייהן												?
כיון דכתיב (שמות כו) ואת המנרה נכח השלחן, בעינן דחזו אהדדי.												◊
שמא מינה מדריש לקיש: עבורי דרעא אוטופתא - אסור.	רבא:											◊
היכי עביד												^
מדרעא לטוטפתא.												!
והטבת חמש נרות קודמת לדם התמיד, ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות.												◊
מאי טעמא?												^
ההוא בבקר בבקר דשני גזירי עצים דלא צריכי - שדינהו להכא, חד שדייה להטבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד, וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להטבת שתי נרות:	אביי:											◊
חד שדייה להטבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד, דהכא תלתא והכא תרי.												!
וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להטבת שתי נרות, אף על גב דהכא תרי והכא תרי - מכפר עדיף.												!
ואימא: חד שדייה לדישון מזבח הפנימי דנקדמיה לדם התמיד, דהכא תלתא והכא תרי, וחד שדייה לדם התמיד דנקדום להטבת חמש נרות, דאף על גב דהכא תרי והכא תרי, מכפר עדיף	רב פפא לאביי:											◊
אם כן אפסוקי במאי מפסקת להו?												◊
הניחא לריש לקיש												!
למה מטיבין וחוזרים ומטיבין - כדי להרגיש כל העזרה כולה, שפיר.	דאמר: [ריש לקיש]											!
אלא לרבי יוחנן												?
בבקר בבקר חלקהו לשני בקרים	דאמר: [רבי יוחנן]											◊
מאי איכא למימר?												?
האי בבקר בבקר דעצים מי מייתר? הא מביעי ליה לגופיה, דקאמר רחמנא: נקדמו למערכה שניה של קטורת	רבינא לרב אשי:											◊
ולאו מי אוקימנא עליה - ולא על חברתה, מכלל דאיתה לחברתה.	אמר ליה: [רב אשי]											◊
מאי שנא דעביד הטבת חמש נרות ברישא? נעביד הטבת שתי נרות ברישא												◊
כיון דאתחיל בהו - עביד רובא.												◊
ונעביד שית												?
אמר קרא (שמות ל) בהיטיבו את הנרת יקטירנה, ואין נרות פחותות משתים.												!
והטבת שתי נרות קודמת לקטורת,												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דאמר קרא בהיטיבו את הנרת והדר יקטירנה.												לג:
וקטורת לאברים												לג:
יודם דבר שנאמר בו בבקר בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בקר אחד בלבד.	דתניא:											לג:
ואברים למנחה												לג:
מניין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר (ויקרא ו) וערך עליה העלה	דתניא:											לג:
העולה היא עולה ראשונה.	ואמר רבא:											לד.
ומנחה לחביתין												לד.
עלה ומנחה.												לד.
וחביתין לנסכים												לד.
שום מנחה.												לד.
ונסכים למוספין												לד.
זבח ונסכים												לד.
ומוספין לבזיכין.												לד.
בזיכין קודמין למוספין	והתניא:											לד.
תנאי היא.												לד.
מסתברא כמאן דאמר מוספין קודמין לבזיכין, לאו מי אמרת בבקר בבקר להקדים, הכא נמי ביום ביום - לאחר.	אביי:											לד.
מאי טעמא דמאן דאמר בזיכין קודמין למוספין?												לד.
גמר חקה חקה מחביתין.												לד.
אי מהתם גמר, ליגמרה כולה מילתא מהתם												לד.
להכי אהני ביום ביום לאחר.												לד.
קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאברים וכו'.												לד.
מני?												לד.
אי רבנן												לד.
בין דם לנרות מיבעי ליה												לד.
אי אבא שאול												לד.
בין נרות לאברים מיבעי ליה												לד.
לעולם רבנן היא, ובסידרא לא קא מיירי.												לד.
ושל בין הערבים היתה קריבה בין אברים לנסכים וכו'.												לד.
מנא הני מילי?												לד.
דאמר קרא (במדבר כח) כמנחת הבקר וכנסכו תעשה מה מנחת הבקר - קטורת קודמת לנסכים, אף כאן - קטורת קודמת לנסכים.	רבי יוחנן:											לד.
אי מה להלן קטורת קודמת לאברים, אף כאן קטורת קודמת לאברים?												לד.
מי כתיב כאיברי הבקר? כמנחת הבקר כתיב, כמנחת הבקר ולא כאיברי הבקר.												לד.
(במדבר כח) ונסכו רביעת ההין - ילמד של שחרית משל ערבית.	תנו רבנן: [ת"ק]											לד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מקרא-key:	יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	ערבית משל שחרית.	רבי:											
	בשלמא לרבנן - האי בתמיד של בין הערבים כתיב, אלא רבי מאי טעמא?												
	אמר קרא (במדבר כח) לכבש האחד, איזהו כבש שנאמר בו אחד - הוי אומר זה תמיד של שחר.	רבה בר עולא: [רבי]											
	ורבנן												
	מאי אחד - מיוחד שבעדרו.	[רבנן]											
	ורבי												
	(דברים יב) מומבחר נדריך נפקא.	[רבי]											
	ורבנן												
	חד בחובה וחד בנדבה, וצריכי.	[רבנן]											
	אם היה כהן גדול זקן או איסטניס וכו'.												
	עשויות של ברזל היו מחמין מערב יום הכפורים, ומטילין לתוך צונן, כדי שתפיג צינתן.	תניא, אמר רבי יהודה:											
	והלא מצרף												
	שלא הגיע לצירוף.												
	אפילו תימא שהגיע לצירוף, דבר שאין מתכוין מותר.	אביי:											
	ומי אמר אביי הכי?												
	(ויקרא יב) בשר ערלתו - אפילו במקום שיש שם בהרת יקוץ, דברי רבי יאשיהו.	והתניא:											
	קרא למה לי?	והוינן בה:											
	לרבי יהודה, דאמר דבר שאין מתכוין אסור	ואמר אביי:											
	הני מילי בכל התורה כולה, אבל הכא - צירוף דרבנן הוא.												
	הביאוהו לבית הפרוה, ובקדש היתה, פרסו סדין של בוץ בינו לבין העם, קדש ידיו ורגליו ופשט.	[ת"ק]											
	פשט, קדש ידיו ורגליו.	רבי מאיר:											
	ירד וטבל, עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי לבן, לבש, וקדש ידיו ורגליו.												
	בשחר היה לובש פלוסין של שנים עשר מנה, בין הערבים הנדויין של שמונה מאות זוז, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											
	בשחר היה לובש של שמונה עשר מנה, ובין הערבים של שנים עשר מנה - הכל שלשים מנה.	חכמים:											
	אלו משל ציבור, ואם רצה להוסיף - מוסיף משלו.												
	מאי פרוה?												
	פרוה אמגושא.	רב יוסף :											
	פרסו סדין של בוץ												
	מאי שנא של בוץ?												
	כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.	רב כהנא:											
	בשחר היה לובש פלוסין של שמונה עשר וכו'.												
	ותנא מניינא אתא לאשמועינן?												
	הא קא משמע לן: דבציר מהני לא נעביד. הא אי בציר מהני וטפי אהני - לית לן בה.												
	דכולי עלמא מיהת דשחר עדיפי, מנא לן?												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר קרא: (ויקרא טז) בד בד בד בד - מובחר בבד.	רב הונא בריה דרב עילאי:											◊ !	לה.
(יחזקאל מז) ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם	מיתבי:											◊ ?	לה:
מאי לאו אחרים - חשובין מהן												◊ ?	לה:
לא, אחרים - פחותים מהן.												◊ !	לה:
אחר שכלתה עבודת ציבור, כהן שעשתה לו אמו כתונת לובשה ועובד בה עבודת יחיד, ובלבד שימסרנה לציבור.	תני רב הונא בר יהודה, ואמרי לה רב שמואל בר יהודה:											◊ ■	לה:
פשיטא												◊ ?	לה:
מהו דתימא: ניהוש שמא לא ימסרנה יפה יפה, קא משמע לן.												◊ !	לה:
אמרו עליו על רבי ישמעאל בן פאבי שעשתה לו אמו כתונת של מאה מנה, ולובשה, ועובד בה עבודת יחיד, ומסרה לציבור.												◊ ○	לה:
אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שעשתה לו אמו כתונת משתי ריבוא, ולא הניחווה אחיו הכהנים ללובשה, מפני שנראה כערום.												◊ ○	לה:
ומי מתחזי?												◊ ?	לה:
חוטן כפול ששה	והאמר מר:											◊ ? ■	לה:
כחמרא במזגא.	אביי:											◊ !	לה:
עני ועשיר רשע באין לדין	תנו רבנן:											◊ ■	לה:
לעני אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר: עני הייתי וטרודו במזונותי אומרים לו: כלום עני היית יותר מהלל?												◊ ■	לה:
אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרעפיק, חציו היה נותן לשומר בית המדרש, וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו. פעם אחת לא מצא להשתכר, ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס. עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלהים חיים מפי שמעיה ואבטליון. אמרו: אותו היום ערב שבת היה, ותקופת טבת היתה, וירד עליו שלג מן השמים. כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון: אבטליון אחי! בכל יום הבית מאיר, והיום אפל, שמא יום המעונן הוא? הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג. פרקוהו, והרחיצוהו, וסיכוהו, והושיבוהו כנגד המדורה. אמרו: ראוי זה לחלל עליו את השבת.												◊ ○	לה:
עשיר אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר עשיר הייתי וטרודו בניכסי, אומרים לו: כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר?												◊ ■	לה:
אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה, וכנגדן אלף ספינות בים, ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה. פעם אחת מצאוהו עבדיו ועשו בו אנגריא. אמר להן: בבקשה מכם, הניחוני ולאך ללמוד תורה אמרו לו: חיי רבי אלעזר בן חרסום שאין מניחין אותך ומימיו לא הלך וראה אותך, אלא יושב ועוסק בתורה כל היום וכל הלילה.												◊ ○	לה:
רשע אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אמר: נאה הייתי וטרודו ביצרי הייתי אומרים לו: כלום נאה היית מיוסף?												◊ ■	לה:
אמרו עליו על יוסף הצדיק: בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים, בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית, בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית. אמרה לו: השמע לי: אמר לה: לאו אמרה לו: הריני חובשתך בבית האסורין. - אמר לה: (תהלים קמו) ה' מתיר אסורים - הריני כופפת קומתך - (תהלים קמו) ה' זקף כפופים, - הריני מסמא את עיניך (תהלים קמו) - ה' פקח עורים. נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה ולא רצה לשמוע אליה. לשכב אצלה - בעולם הזה, להיות עמה - לעולם הבא.												◊ ○	לה:
נמצא, הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים.												◊ ■	לה:
בא לו אצל פרו, ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח, ראשו לדרום ופניו למערב, והכהן עומד במזרח ופניו למערב.												◊ ■	לה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
וסומך שתי ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר: אנה השם עויתי, פשעתי, חטאתי לפניך, אני וביתי. אנה השם כפר-נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי, ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר וגו'.													לה:
והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.													לה:
מאן שמעת ליה דאמר בין האולם ולמזבח צפון													ג. לו.
רבי אלעזר ברבי שמעון היא.													לו.
איזהו צפון - מקיר של מזבח צפוני ועד כותל העזרה, וכנגד כל המזבח כולו צפון, דברי רבי יוסי ברבי יהודה.	דתניא: [רבי יוסי ברבי יהודה]												לו.
מוסיף אף בין האולם ולמזבח.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												לו.
מוסיף אף מקום דריסת רגלי הכהנים ואף מקום דריסת רגלי ישראל.	רבי:												לו.
אבל מן החליפות ולפנים - הכל מודים שפסול.	[ד"ה]												לו.
לימא רבי אלעזר ברבי שמעון היא ולא רבי?													לו.
אפילו תימא רבי. ורבי, השתא אדרבי יוסי ברבי יהודה מוסיף, אדרבי אלעזר ברבי שמעון לא מוסיף?													לו.
אי רבי היא - נוקמיה בכלה עזרה.	אנן הכי קא אמרינן:												לו.
אלא מאי - רבי אלעזר ברבי שמעון היא, ונוקמיה בין מזבח ולכותל?													לו.
אלא מאי אית לך למימר - משום חולשא דכהן גדול, לרבי נמי - משום חולשא דכהן גדול.													לו.
ראשו לדרום ופניו למערב.													לו.
היכי משכחת לה?													לו.
בעוקם את ראשו.	רב:												לו.
ונוקמיה להדיא													לו.
גזירה שמא ירביץ גללים.	אביי:												לו.
כיצד סומך הזבח? עומד בצפון ופניו למערב, והסומך עומד במזרח ופניו למערב, ומניח שתי ידיו בין שתי קרנות של זבח, ובלבד שלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הזבח ומתודה על חטאת עון חטאת, ועל אשם עון אשם, ועל עולה עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני, דברי רבי יוסי הגלילי.	תנו רבנן: [רבי יוסי הגלילי]												לו.
אין עולה באה אלא על עשה, ועל לא תעשה שניתק לעשה.	רבי עקיבא:												לו.
במאי קא מיפלגי?													לו.
בלאו דנבילה קא מיפלגי	רבי ירמיה:												לו:
לאו מעליא הוא	רבי עקיבא סבר:												לו:
לאו מעליא הוא.	רבי יוסי הגלילי סבר:												לו:
דכולי עלמא לאו דנבילה - לאו מעליא הוי, והכא בתעוב קא מיפלגי.	אביי:												לו:
תעוב - מעיקרא משמע	דרבי עקיבא סבר:												לו:
השתא משמע.	ורבי יוסי הגלילי סבר:												לו:
כיצד מתודה? עויתי פשעתי וחטאתי, וכן בשעיר המשלח הוא אומר (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם, וכן במשה הוא אומר (שמות לד) נשא עון ופשע וחטאה, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]												לו:
עונות - אלו הזדונות, וכן הוא אומר (במדבר טו) הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה, פשעים - אלו המרדים, וכן הוא אומר (מלכים ב ג) מלך מואב פשע בי ואומר (מלכים ב ח) אז תפשע לבנה בעת ההיא, לכל חטאתם - אלו השגגות, וכן הוא אומר (ויקרא ד) נפש כי תחטא בשגגה. ומאחר שהתודה על הזדונות ועל המרדים חוזר ומתודה על השגגות?	חכמים:												לו:

